

Servei de Documentació

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

Autor	Sínode dels Bisbes 2012	1
Títol	Les 58 propostes del Sínode 2012 La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana	
Data	Votació efectuada a la Ciutat del Vaticà el 28 d'octubre de 2012 a la XIII Assemblea general ordinària	
Font	Traducció al català a càrrec del P. Pere Codina i Mas	

Les 58 propostes del Sínode 2012

INTRODUCCIÓ

Proposició 1: Documents que s'han presentat al Sant Pare

A més de tots els documents sobre La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana relatius a aquest Sínode que per la seva condició s'han presentat al Sant Pare, i que són, les *Lineamenta*, l'*Instrumentum laboris*, la *Relatio ante disceptationem*, la *Relatio post disceptationem*, les intervencions, tant les presentades a l'aula com les *in scriptis*, el Missatge al Poble de Déu, els Relacions dels Cercles Menors i les seves discussions, els Pares Sinodals han donat una certa importància a les proposicions següents.

Els Pares Sinodals també demanen humilment al Sant Pare que consideri l'oportunitat d'emetre un document sobre la transmissió de la fe cristiana a través d'una nova evangelització.

Proposició 2: El Sínode expressa gratitud

Els Pares Sinodals reconeixen amb gratitud el gran valor dels ensenyaments pontificis que han enriquit els fruits de les anteriors Assemblees Sinodals i que han estat fonamentals per treballar durant les sessions del Sínode sobre La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana. Les reflexions del Sínode fan ús de documents com ara l'*Evangelii nuntiandi* del Papa Pau VI, la *Catechesi tradendae*, la *Redemptoris missio* i la *Novo millennio ineunte* del Beat Joan Pau II i la *Deus caritas est*, la *Sacramentum caritatis* i la *Verbum Domini* del Papa Benet XVI. L'exemple més recent d'aquesta orientació és l'Any de la Fe, proclamat pel Sant Pare al començament d'aquest Sínode. D'aquest ministeri profètic, n'estem molt agraïts.

Proposició 3: Les Esglésies catòliques orientals

Les Esglésies Catòliques Orientals segons el seu dret particular, il·luminades com estan per la Tradició que ha estat transmesa des dels Apòstols a través dels Pares, són un patrimoni de tota l'Església de Crist (cf. *Orientalium Ecclesiarum*, 2, *Codex Canonum Ecclesiarum Orientalium*, 39). Aquestes Esglésies són hereves d'un impuls apostòlic que ha portat la Bona Nova a terres llunyanes (cf. *Ecclesia in Medio Oriente*, 88).

Estan agraïdes per la possibilitat que se'ls ofereix de dur a terme la seva sol·licitud pastoral envers els seus fidels emigrats en els països que tenen l'Església Catòlica com a tradicional. També esperen que la seva tradició sigui més coneguda i respectada entre els fidels i el clergat de les Esglésies de tot el món.

1. NATURALES DE LA NOVA EVANGELITZACIÓ

Proposició 4: La Santíssima Trinitat, font de la nova evangelització

L'Església i la seva missió evangelitzadora tenen el seu origen i font en la Santíssima Trinitat segons el pla del Pare, l'obra del Fill (que es culmina en la seva mort i gloriosa Resurrecció) i la missió de l'Esperit Sant. L'Església continua la missió de l'amor de Déu al món.

L'evangelització ha de ser entesa en un sentit ampli i profundament teològic i doctrinal, emmarcada en l'activitat de la paraula i dels sacraments que, especialment a través de l'Eucaristia, ens permeten la participació en la vida de la Trinitat i, posteriorment, per la gràcia de l'Esperit Sant, el poder d'evangelitzar i donar testimoniatge de la Paraula de Déu amb entusiasme i coratge.

La nova evangelització reconeix la primacia de la gràcia de Déu i com en el baptisme s'arriba a viure en Crist. Aquest èmfasi en la divina filiació hauria de portar els batejats a viure una vida de fe que manifesti clarament la seva identitat cristiana en tots els aspectes de la seva activitat personal.

Proposició 5: Nova evangelització i inculturació

Jesús ens ofereix el do de l'Esperit Sant i ens revela l'amor del Pare.

La Nova Evangelització és un temps de despertar, d'un nou encoratjament i de testimoniar novament que Jesucrist és el centre de la nostra fe i de la vida diària. Fa una crida a tots els membres de l'Església a una renovació de la fe i un esforç real per a compartir-la.

També s'han de discernir els signes dels temps en el món que afecten el ministeri de l'Església i de les diverses Esglésies particulars als seus propis territoris. Entre aquests signes s'ha de reconèixer certament entre les persones una presa de consciència cada vegada més gran de les circumstàncies canviants de la vida d'avui.

A més la nova evangelització crida també l'Església a allargar la mà a aquells que estan lluny de Déu i de la comunitat cristiana, per convidar-los a escoltar una altra vegada la Paraula de Déu, per tal de poder trobar el Senyor Jesús d'una manera nova i profunda.

La nova evangelització exigeix una atenció particular a la inculturació de la fe, que pot transmetre l'Evangelí en la seva capacitat de valorar el que hi ha de positiu en totes les cultures, purificant-les alhora dels elements que són contraris a la plena realització de la persona d'acord amb el pla de Déu revelat en Crist. La inculturació implica un esforç per fer possible que l'Evangelí s'encarni en la cultura de cada poble» (*Catecisme*, 854).

Proposició 6: Proclamació de l'evangelí

Déu, Salvador nostre, vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat (cf. 1Tm 2, 4). I ja que l'Església creu en aquest pla diví de la salvació universal, ha de ser missionera (cf. *Evangelii nuntiandi*, 14, *Catecisme*, 851). Ella també sap que «els qui sense culpa desconeixen l'Evangelí de Crist i la seva Església, però cerquen Déu amb sinceritat de cor i s'esforcen sota l'ajut de la gràcia a complir amb les obres la seva voluntat, coneguda a través del dictat de la consciència, poden obtenir la salvació eterna» (*Lumen gentium*, 16). L'Evangelí de Jesucrist és la proclamació de la seva vida i del

misteri pasqual de la seva passió, de la seva mort, de la seva resurrecció i de la seva glorificació.

El Concili ens recorda, tanmateix, que l'Evangelització és necessària per a la salvació de tots, ja que «ben sovint, desgraciadament, els homes, enganyats pel dimoni, s'han perdut ens els seus raonaments, han deixat el Déu vertader per altres éssers de mentida, han servit la criatura en comptes de servir el Creador (cf. Rm 1, 21, 25), o bé, vivint i morint sense Déu en aquest món, estan exposats als límits de la desesperació. Per aquesta raó, l'Església que es basqueja per la glòria de Déu i la salvació de tots els homes, i que té en compte el mandat del Senyor: 'Prediqueu l'Evangelí a tota la humanitat' (Mc 16,15), posa tot l'esforç a fomentar constantment les missions.» (*Lumen gentium*, 16).

Proposició 7: La nova evangelització com a dimensió missionera permanent de l'Església

S'ha proposat que l'Església proclami la dimensió missionera de la seva missió a tot món, amb la finalitat d'encoratjar totes les Esglésies particulars a evangelitzar.

L'evangelització es pot entendre en tres aspectes. En primer lloc, l'evangelització *ad gentes* és l'anunci de l'Evangelí als qui no coneixen Jesucrist. En segon lloc, també comprèn el creixement continuat de la fe que és la vida ordinària de l'Església. Finalment, la nova evangelització es dirigeix sobretot als qui s'han allunyat de l'Església.

D'aquesta manera, totes les Esglésies particulars se sentiran animades a valorar i integrar els seus diferents agents amb totes les seves capacitats. Al mateix temps, cada Església particular ha de tenir la llibertat d'evangelitzar d'acord amb els seus propis trets i tradicions, sempre en la unitat amb la seva Conferència Episcopal o amb el Sínode de l'Església Catòlica Oriental. Una missió així en tot el món respondrà a l'acció de l'Esperit Sant, com en una nova Pentecosta, mitjançant una crida feta pel romà pontífex, que invita tots els fidels a visitar totes les famílies i a aportar la vida de Crist en totes les situacions humanes.

Proposició 8: Testimoniatge en un món secularitzat

Nosaltres som uns cristians que vivim en un món secularitzat. Si el món és i continua sent la creació de Déu, la secularització cau dins l'àmbit de la cultura humana. A tall de cristians no podem restar indiferents davant el procés de secularització. De fet, ens trobem en una situació semblant a la dels primers cristians i, hauríem de veure aquesta situació com un repte i una possibilitat. Vivim en aquest món, però no som d'aquest món (cf. Jn 15,19; 17,11,16). El món és la creació de Déu i manifesta el seu amor. En Jesucrist, i per ell, rebem la salvació de Déu i som capaços de discernir el progrés de la seva creació. Jesús ens obre novament les portes perquè, sense por, puguem abraçar amb amor les ferides de l'Església i del món (cf. Benet XVI).

En la nostra època actual, que presenta aspectes més difícils que en el passat, fins i tot si som com «el petit ramat» (Lc 12,32), nosaltres donem testimoniatge del missatge evangèlic de salvació i estem cridats a ser sal i llum d'un món nou (cf. Mt 5,13-16).

Proposició 9: La nova evangelització i el primer anunci

El fonament de tot primer anunci, la dimensió kerigmàtica, la Bona Nova, destaca l'anunci explícit de la salvació. « Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo havia rebut: Crist morí pels nostres pecats, com deien ja les Escriptures, i fou sepultat; ressuscità el tercer dia, com deien ja les Escriptures, i s'aparegué a Cefes, i després als Dotze» (1 Co 15:3-5).

El «primer anunci» és el lloc on el kerigma, el missatge de la salvació del misteri pasqual de Jesucrist, és proclamat amb una gran força espiritual fins al punt de provocar el penediment del pecat, la conversió dels cors i la decisió de fe. Al mateix temps, hi ha d'haver una continuïtat entre el primer anunci i la catequesi que ens instrueix en el dipòsit de la fe.

Considerem que és necessari que hi hagi un Pla Pastoral del primer anunci, que ensenyi una trobada viva amb Jesucrist. Aquest document pastoral proporcionaria els primers elements d'un procés catequètic, i permetria la seva inserció en la vida de les comunitats parroquials.

Els Pares sinodals proposen que es redactin les línies directius del primer anunci del kerigma. Aquest compendi inclouria:

- ¾ Un ensenyament sistemàtic sobre el kerigma en l'Esclatúra i en la Tradició de l'Església Catòlica;
- ¾ Ensenyaments i cites dels sants missioners i màrtirs de la nostra història catòlica que ens ajudarien en els nostres desafiaments pastorals d'avui, i
- ¾ Modalitats i línies directrius per a la formació d'evangelitzadors catòlics avui.

Proposició 10: El dret a proclamar i a escoltar a l'evangeli

Proclamar la Bona Nova i la persona de Jesús és una obligació per a tot cristià, fonamentada en l'Evangelí: « Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant» (Mt 28,19).

Al mateix temps, és un dret inalienable de tota persona, qualsevol que sigui la seva religió o la seva absència de religió, de tenir la possibilitat de conèixer Jesucrist i l'Evangelí. Aquesta proclamació, donada de manera íntegra, s'ha de proposar amb un total respecte per cada persona, sense cap mena de proselitisme.

Proposició 11: La nova evangelització i la lectura orant de la Sagrada Esclatúra

Déu s'ha comunicat a nosaltres en la seva Paraula feta carn. Aquesta Paraula divina, escoltada i celebrada en la litúrgia de l'Església, especialment en l'Eucaristia, enforteix ínteriorment els fidels i els fa capaços d'un autèntic testimoniatge evangèlic en la vida diària. Els Pares sinodals desitgen que la paraula divina «sigui cada vegada més plenament en el cor de tota activitat eclesial» (*Verbum Domini*, 1).

La porta de la Sagrada Esclatúra ha d'estar oberta a tots els creients. En el context de la Nova Evangelització totes les oportunitats per a l'estudi de la Sagrada Esclatúra han d'estar disponibles. L'Esclatúra ha d'estar present en les homilies, en la catequesi i en tots els esforços per transmetre la fe.

Considerant la necessitat d'una familiaritat amb la Paraula de Déu per a la nova evangelització i per al creixement espiritual dels fidels, el Sínode anima les diòcesis, parròquies, petites comunitats cristianes a continuar amb l'estudi seriós de la Bíblia i la *Lectio Divina*, la pregària la lectura de les Esclatúres (cf. *Dei Verbum*, 21-22).

Proposició 12: Els documents del Concili Vaticà II

Els Pares sinodals reconeixen que l'ensenyament del Concili Vaticà II és un instrument vital per a la transmissió de la fe en el context de la nova evangelització. Al mateix temps, consideren que els documents del Concili haurien de ser correctament llegits i ínterpretats. Per tant, desitgen manifestar la seva adhesió al pensament del nostre Sant Pare, el papa

Benet XVI, el qual ha indicat el principi hermenèutic de la reforma en la continuïtat per tal de poder descobrir en aquests textos l'esperit autèntic del Concili. «Hi ha l'hermenèutica de la reforma', de la renovació dins de la continuïtat, de l'únic subjecte-Església que el Senyor ens ha donat a nosaltres. Ella és un subjecte que creix en el temps i es desenvolupa, però restant sempre el mateix, únic subjecte del poble de Déu en camí. [...] No obstant això, allí on aquesta interpretació ha guiat la recepció del Concili, s'ha desenvolupat una nova vida i han madurat nous fruits» (Benet XVI, *Discurs a la Cúria romana*, 22/12/2005). D'aquesta manera serà possible donar resposta a la necessitat de renovació que demana el món modern i, al mateix temps, preservar fidelment la identitat de la naturalesa de l'Església i la seva missió.

2. EL CONTEXT DEL MINISTERI DE L'ESGLÉSIA D'AVUI

Proposició 13: Els reptes del nostre temps

La proclamació de la Bona nova en diversos contextos del món –marcat pels processos de la globalització i de la secularització– presenta diferents desafiaments a l'Església: unes vegades en forma de persecució religiosa absoluta, en d'altres en forma d'indiferència generalitzada, d'ingerència, de restricció o d'assetjament.

L'Evangeli ens ofereix una visió de la vida i del món que no pot ser imposada, sinó només proposada, com la Bona nova de l'amor gratuït de Déu i de la pau. El missatge de veritat i de bellesa pot ajudar les persones a superar la solitud i la falta de sentit a què les condicions de la societat postmoderna els releguen sovint.

Per tant, els creients s'han d'esforçar per mostrar al món l'esplendor d'una humanitat basada en el misteri de Crist. La religiositat popular és important però no suficient; es necessita més per ajudar a reconèixer el deure d'anunciar la raó de l'esperança cristiana al món, als catòlics allunyats de l'Església, als qui no segueixen a Crist, a les sectes i els que experimenten amb diferents tipus d'espiritualitats.

Proposició 14: La nova evangelització i la reconciliació

En un món que està trencat per les guerres i la violència, un món ferit per un individualisme generalitzat que separa els éssers humans entre si i enfronta els uns contra els altres, l'Església ha d'exercir el seu ministeri de reconciliació d'una manera tranquil·la i decidida. En l'esperit de la nova evangelització l'Església emprèn la tasca de la reconciliació. Fidel al missatge de Jesús, («... ha derrocat el mur que els separava, l'enemistat» Ef 2,14), l'Església ha de fer un esforç per enderrocar els murs que separen els éssers humans. Amb el missatge d'amor, ha de predicar la novetat de l'Evangeli salvífic del Senyor, que va venir a alliberar-nos dels nostres pecats, i ens convida a construir l'harmonia, la pau i la justícia entre tots els pobles.

Proposició 15: Nova evangelització i drets humans

D'acord amb l'èmfasi que la nova evangelització posa en la dignitat humana, aquest Sínode exhorta legisladors, mestres i altres persones que treballen en les ciències humanes per assegurar el ple respecte a la persona humana en les polítiques i en les practiques públiques.

Al mateix temps, s'han de prendre totes les oportunitats en les diverses situacions i associacions locals per articular, defensar i protegir, tant en la teoria com en la pràctica, els drets derivats d'una comprensió adequada de la persona humana tal com s'exposa en la llei natural.

Proposició 16: La llibertat religiosa

Els pares sinodals reafirmen que la llibertat religiosa és un dret humà bàsic. Aquest dret comprèn la llibertat de consciència i la llibertat d'escollir lliurement la pròpia religió. Ens fem solidaris amb els nostres germans i germanes que en diferents parts del món estan sofrint per la falta de llibertat religiosa i fins i tot per la persecució.

Reconeixent que el Concili Vaticà II és un instrument per a la nova evangelització i també la creixent necessitat de protegir la llibertat religiosa dels cristians arreu del món, els pares sinodals proposen un compromís renovat i una més gran difusió dels ensenyaments de *Dignitatis Humanae*. Aquesta renovació es proposa afirmar i promoure la llibertat en matèria religiosa per als individus, les famílies i les institucions per tal de protegir el bé comú de tots. Aquesta llibertat comprèn el dret d'ensenyar als infants la fe cristiana sense compromís sobre els seus principis, a la família i/o a l'escola.

Els pares sinodals proposen que el Sant Pare consideri l'oportunitat d'establir una comissió de dirigents de l'Església amb representació de diferents parts de l'Església per tot el món, o que encomani aquesta tasca al Consell Pontifici per a la Justícia i la Pau, perquè faci front als atacs contra la llibertat religiosa, i perquè obtingui informació precisa en ordre al testimoniatge públic del dret fonamental a la llibertat religiosa i a la llibertat de consciència.

Proposició 17: Preàmbuls de la fe i teologia de credibilitat

En el context actual d'una cultura global, molts dubtes i obstacles causen un escepticisme difús i introdueixen nous paradigmes de pensament i de vida. És d'una importància cabdal, per a una nova evangelització, que se subratlli el paper dels preàmbuls de la fe. Convé no només mostrar que la fe no s'oposa a la raó, sinó també posar en relleu una sèrie de veritats i realitats que pertanyen a una correcta antropologia, il·luminada per la raó natural. Entre elles, hi ha el valor de la llei natural, i les seves conseqüències sobre la societat humana. Les nocions de «dret natural» i la «naturalesa humana» són susceptibles de demostracions racionals, tant a nivell acadèmic com popular. Un desenvolupament i una empresa intel·lectuals així ajudaran al diàleg entre els fidels cristians i les persones de bona voluntat, obrint un camí per reconèixer l'existència d'un Déu creador i el missatge de Jesucrist, el Redemptor. Els pares sinodals demanen als teòlegs que desenvolupin una nova apologètica del pensament cristià, que és una teologia de la credibilitat adequada per a una nova evangelització.

El Sínode fa una crida als teòlegs perquè acceptin els reptes intel·lectuals de la nova evangelització i els donin resposta, participant en la missió de l'Església d'anunciar a tothom l'Evangeli de Crist.

Proposició 18: Nova evangelització i mitjans de comunicació social

L'ús dels mitjans de comunicació social ha d'exercir un paper important per fer arribar a cada persona el missatge de la salvació. En aquest camp, especialment al món de les comunicacions electròniques, cal que cristians convençuts rebin formació i preparació perquè siguin capaços de transmetre fidelment el contingut de la fe i de la moral cristiana. Han de tenir la capacitat d'utilitzar bé els llenguatges i els instruments d'avui que estan disponibles per a la comunicació a l'aldea global. La forma més eficaç d'aquesta comunicació de la fe continua sent la posada en comú del testimoni de vida, sense la qual cap esforç dels «mitjans de comunicació» es traduirà en una transmissió eficaç de l'Evangeli. L'educació a l'ús racional i constructiu dels mitjans socials és una eina important que s'ha d'utilitzar en la nova evangelització.

Proposició 19: Nova evangelització i desenvolupament humà

En la seva doctrina social el magisteri papal ha demostrat els vincles teològics, antropològics i educatius que hi ha entre l'evangelització, per una banda, i el desenvolupament i la llibertat tant de la persona com de la societat, per l'altra.

Avui no és possible pensar la nova evangelització sense la proclamació de la plena llibertat de l'home, respecte de tot el que l'oprimeix, és a dir, el pecat i les seves conseqüències. Sense un compromís seriós en favor de la vida i de la justícia i del canvi de les situacions que generen pobresa i exclusió (cf. *Sollicitudo rei socialis*, 36) no pot haver-hi progrés. Això és particularment cert en vista dels desafiaments de la globalització.

Proposició 20: La nova evangelització i el camí de la bellesa

En la nova evangelització, s'ha de donar una especial atenció al camí de la bellesa: Crist, el «Bon Pastor» (cf. Jn 10,11) és la Veritat en persona, la bellesa revelada en signe, que es lliura sense mesura. És important donar testimoniatge als joves que segueixen a Jesús, no sols de la seva bondat i veritat, sinó també de la plenitud de la seva bellesa. Com Agustí ho va afirmar: «no es pot estimar el que no és bell» (*Confessions*, Llibre IV, 13,20). Bellesa que ens atreu a l'amor, a través del com Déu ens revela el seu rostre en el qual creiem. En aquesta llum els artistes se senten tant parlat a comunicadors i privilegiada de la Nova Evangelització.

En la formació dels seminaristes, no s'ha d'oblidar l'educació a la bellesa ni l'educació a les arts sagrades com ens ho recorda l'ensenyament del Concili Vaticà II (cf. *Sacrosanctum Concilium*, 129). La bellesa ha de ser sempre una dimensió especial de la nova evangelització.

És necessari que l'Església sigui vigilant en la cura i promoció de la qualitat de l'art que es permet en els espais sagrats reservats per a les celebracions litúrgiques, cuidant la seva bellesa i també la veritat de la seva expressió.

És important per a la nova evangelització que l'Església sigui present en tots els camps de l'art, perquè amb la seva presència espiritual i pastoral pugui recolzar els artistes en la seva recerca de creativitat, i fomentar una experiència de vida i de debò espiritual de la salvació que es fa present en el seu treball.

Proposició 21: Els migrants

De la mateixa manera que nombrosos països s'han beneficiat molt de la presència de persones procedents d'altres llocs, així també l'Església es nodreix d'una manera significativa amb el testimoniatge i l'acció evangelitzadora de molts dels qui s'han compromès amb el mandat missioner: «Aneu per tot el món i proclameu la Bona Nova a tota la creació» (Mc 16, 15).

Davant els riscos i les amenaces per a la fe dels pobles que migren, és important que l'Església doni el seu suport a través d'un pla pastoral que els inclogui a ells amb les seves famílies, i els recordi la importància del seu lloc com a cèl·lula vital de la societat i de l'Església domèstica. Les parròquies haurien d'ajudar els migrants a integrar-se en la societat i en la comunitat cristiana.

El Pla pastoral de l'Església pels migrants no sols hauria d'acollir els migrants i promoure la seva dignitat humana, sinó que, abans de res, hauria d'ajudar-los a integrar-se en la vida de l'Església, respectant la seva tradició ritual pròpia; aquest pla també hauria d'ajudar a evitar que es perdessin per a la Església catòlica.

Els immigrants no són solament destinataris, sinó també protagonistes de la proclamació de l'Evangelí al món modern.

Davant els grans moviments migratoris, és important insistir en la centralitat i en la dignitat de la persona, en particular a la llum dels greus fenòmens d'un nou esclavatge relacionat amb el vergonyós tràfic d'éssers humans, especialment nens, i la venda d'òrgans. Aquesta presa de consciència ha d'augmentar quan es tracta de refugiats, de persones desplaçades o que viuen al mar, de nòmades i de persones que no tenen un domicili fix.

Proposició 22: La conversió

El drama i la intensitat del xoc antic entre el bé i el mal, entre la fe i la por, haurien de ser presentats com a rerefons essencial, com a element constitutiu de la crida a la conversió en Crist. Aquesta lluita es manté a nivell natural i sobrenatural. «És estreta la porta i dur el camí que condueix a la vida, i són pocs els qui el troben.» (Mt 7, 14). Molts bisbes han parlat de la necessitat de renovació en la santedat de les seves pròpies vides, si volen ser agents veritables i efectius de la nova evangelització.

La nova evangelització demana una conversió personal i comunitària, uns mètodes nous d'evangelització i una renovació de les estructures pastorals, per ser capaços de passar d'una estratègia pastoral de manteniment a una posició pastoral que sigui veritablement missionera. La nova evangelització ens guia cap a una autèntica conversió pastoral que ens empeny a unes actituds i unes iniciatives que condueixen a avaluacions i canvis en la dinàmica d'estructures pastorals que ja no responen a les exigències evangèliques dels temps actuals.

Proposició 23: Santedat i nous evangelitzadors

La crida universal a la santedat és constitutiva de la nova evangelització, que veu en els sants uns models eficaços de la varietat de formes en què es pot realitzar aquesta vocació. El que hi ha comú en les històries variades de la santedat és el seguiment de Crist, que s'expressa en una vida de fe activa en la caritat que és una proclamació privilegiada de l'Evangelí.

Reconeixem Maria com a model de santedat que es manifesta en actes d'amor que van fins a la suprema donació d'un mateix.

La santedat és una part important de tot compromís evangelitzador per al qui evangelitza i per al bé dels qui són evangelitzats.

Proposició 24: La doctrina social de l'Església

Per tal de promoure una nova evangelització en la societat, caldria atorgar una més gran atenció a la doctrina social de l'Església, entenent que és un anunci i un testimoniatge de fe, un mitjà insubstituïble d'educació en la fe (cf. *Caritas in veritate*, 15). Aquesta adhesió a la doctrina social de l'Església hauria d'amarar el contingut de la catequesi, de l'educació cristiana, de la formació dels seminaristes i religiosos, de la formació permanent dels bisbes i dels sacerdots i sobretot de la formació dels laics. El *Compendi de la Doctrina Social de l'Església* és un recurs preciós per a posar en pràctica aquesta formació contínua.

Proposició 25: Escenaris urbans de la nova evangelització

L'Església reconeix que les ciutats humanes i la cultura que elles expressen, així com les transformacions que s'hi produeixen, són un lloc privilegiat de la nova evangelització. Comprenent que ella mateixa està al servei del pla salvífic de Déu, l'Església reconeix que la «ciutat santa, la nova Jerusalem» (cf. Ap 21, 2-4) és troba ja d'alguna manera present

en les realitats humanes. Posant en pràctica un pla pastoral urbà, l'Església vol identificar i comprendre les experiències, els llenguatges i els estils de vida típics de les societats urbanes. Per tal d'encarnar l'Evangeli en la vida de tots els ciutadans, l'Església intenta adaptar al context urbà les seves celebracions litúrgiques, les seves experiències de vida comunitària i el seu exercici de la caritat.

L'Església sap també que en moltes ciutats l'absència de Déu es fa visible en els múltiples atacs a la dignitat humana. Entre els quals: la violència relacionada amb el narcotràfic, tota mena de corrupció i molts altres crims. Nosaltres estem convençuts que l'anunci de l'Evangeli pot ser la base per restablir la dignitat de la vida humana en aquests contextos urbans. És l'Evangeli de Jesús, que «ha vingut perquè tinguin vida i la tinguin en abundància» (Jn 10, 10).

3) RESPOSTES PASTORALS A LES CIRCUMSTÀNCIES ACTUALS

Proposició 26: Les parròquies i altres realitats eclesials

Els bisbes reunits en Sínode afirmen que la parròquia continua sent la primera presència de l'Església als barris, el lloc i l'instrument de la vida cristiana, que és capaç d'oferir oportunitats per al diàleg entre els homes, per escoltar i anunciar la Paraula de Déu, per la catequesi estructurada, per a la formació en la caritat, per a la pregària, l'adoració i unes joioses celebracions eucarístiques. A més, els Pares sinodals voldrien animar les parròquies a trobar la manera d'orientar-se cap a un èmfasi més gran en l'evangelització, que podria incloure missions parroquials, programes de renovació parroquial i retirs parroquials. La presència i l'acció evangelitzadora d'associacions, moviments i d'altres realitats eclesials són estímuls útils per a la realització d'aquesta conversió pastoral. Les parròquies, així com les realitats eclesials tradicionals i les noves són cridades a fer visible conjuntament la comunió de l'Església particular, unida entorn del Bisbe.

Per tal de portar a tots els pobles la Bona Notícia de Jesús, tal com ho demana la nova evangelització, totes les parròquies i les seves petites comunitats han de ser les cèl·lules vives, llocs per a promoure la trobada personal i comunitària amb Crist, per a experimentar la riquesa de la litúrgia, per a donar formació cristiana inicial i permanent, i per a educar tots els fidels en la fraternitat i la caritat especialment amb els pobres.

Proposició 27: L'educació

«Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat.» (Mt 28:19-20). L'educació és una dimensió constitutiva de l'Evangelització. Proclamar Jesucrist ressuscitat és acompanyar tots els éssers humans en la seva història personal, en el seu desenvolupament i en la seva vocació espiritual. L'educació necessita, al mateix temps, promoure tot allò que és veritable, bo i bell i que és una dimensió de la persona humana, és a dir, educar la ment i les emocions a apreciar la realitat.

Els nens, els adolescents i els joves tenen el dret de ser evangelitzats i educats. Les escoles i les universitats catòliques responen d'aquesta manera a aquesta necessitat. Les institucions públiques haurien de reconèixer i recolzar aquest dret.

Les escoles han d'ajudar les famílies a introduir els infants en la bellesa de la fe. Les escoles ofereixen una gran oportunitat per transmetre la fe o almenys per fer-la conèixer.

Els Pares sinodals estan agraïts per la labor educativa duta a terme per milers de mestres, homes i dones, en les institucions educatives catòliques dels cinc continents.

Per raó del paper singular dels docents, és important que rebin una formació permanent en l'acompliment de les seves responsabilitats.

Les escoles han de ser lliures per ensenyar. Aquesta llibertat és un dret inalienable.

Per aquesta raó, i per tal d'assegurar que les nostres institucions són agents d'evangelització i no només productes de l'evangelització, el sínode:

Encoratja les institucions educatives catòliques a fer tot el possible per preservar la seva identitat com a institucions eclesials;

Convida tots els docents a assumir el lideratge que els correspon com a deixebles batejats de Jesús, donant testimoni a través de la seva vocació com a educadors, i

Insta les Esglésies particulars, famílies religioses, i tots els qui tenen responsabilitat en les institucions educatives, perquè facilitin la coresponsabilitat dels laics, oferint una formació adequada i un acompanyament en aquest sentit.

Proposició 28: Catequesi d'adults

No es pot parlar de la nova evangelització allí on la catequesi d'adults és inexistent, fragmentada, feble o descuidada. Quan s'hi fan presents aquests defectes, el ministeri pastoral s'enfronta a un repte molt seriós.

Les etapes i els nivells del catecumenat de l'Església mostren com en el pla bíblic, catequètic, espiritual i litúrgic, la història d'una persona i el seu procés fe-poden ser entesos com una vocació a través de la seva relació amb Déu (cf. *Evangelii nuntiandi*, 18; *Instrumentum laboris*, 92).

En totes aquestes aspectes, el caràcter públic de la decisió de la fe que el catecumen fa, i que progressivament va creixent en la comunitat i en la diòcesi, té un impacte positiu en tots els fidels.

Proposició 29: Catequesi, catequistes i catecisme

Una bona catequesi és essencial per a la nova evangelització. El Sínode crida l'atenció sobre el servei indispensable que els catequistes ofereixen a les comunitats eclesials i expressa la seva profunda gratitud per la seva dedicació. Tots els catequistes, que alhora són evangelitzadors, han d'estar ben preparats. En funció de les possibilitats de la situació local s'han de fer tots els esforços per a poder oferir als catequistes una formació eclesial sòlida, tant espiritual, com bíblica, doctrinal i pedagògica. El testimoni personal de la fe és ja, per ell mateix, una forma poderosa de catequesi.

El «*Catecisme de l'Església Catòlica*» i el seu *Compendi* són, abans de res, un recurs per a l'ensenyament de la fe i per donar suport als adults de l'Església en la seva missió evangelització i de catequesi.

D'acord amb la Carta Apostòlica *Ministeria quaedam* del Papa Pau VI, les Conferències Episcopals tenen la possibilitat de demanar a la Santa Seu la institució del Ministeri del Catequista.

Proposició 30: Teologia

La teologia com a ciència de la fe té la seva importància per a la nova evangelització. Preveres, ensenyants i catequistes han de ser formats en institucions d'educació superior. L'Església aprecia i promou la recerca i l'ensenyament de la teologia. La teologia científica té el seu propi lloc adequat a la universitat on s'ha de dur a terme el diàleg entre la fe i les altres disciplines i el món secular. Els teòlegs estan cridats a dur a terme aquest servei en

el marc de la missió salvífica de l'Església. És necessari que pensin i sentin amb l'Església (*sentire cum Ecclesia*).

El Sínode proposa que la nova Evangelització sigui considerada com una dimensió integral de la missió de cada facultat teològica i que s'instauri a les universitats catòliques un departament d'estudis sobre la nova evangelització

Proposició 31: Nova evangelització i opció pels pobres

El Papa Benet XVI ensenya que: «Jesús s'identifica amb els necessitats, amb els famolencs, els assedegats, els estrangers, els qui estan nus, els malalts i els empresonats. 'Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu' (Mt 25, 40). L'amor a Déu i l'amor al proïsme es fonen l'un en l'altre: en el més petit trobem Jesús mateix i en Jesús trobem Déu» (*Deus caritas est*, 15).

Avui hi ha nous pobres i noves cares de la pobresa: els qui passen fam, els sense sostre, els malalts i els abandonats, els drogoaddictes, els migrants, els marginats, els refugiats polítics o «ecològics», els pobles indígenes. L'actual crisi econòmica afecta seriosament els pobres. Entre els més pobres en la societat contemporània hi trobem les víctimes de la greu manca de respecte a la dignitat inviolable de la vida humana innocent.

L'opció preferencial pels pobres ens porta a buscar els pobres i treballar en el seu nom perquè es puguin sentir a casa seva dins l'Església. Ells són alhora destinataris i actors de la nova evangelització.

Proposició 32: Els malalts

La nova evangelització ha de tenir sempre conscient el misteri pasqual de la mort i de la resurrecció de Jesucrist. Aquest misteri projecta la llum sobre el sofriment de les persones que poden trobar en la creu de Crist la comprensió i l'acceptació del misteri del sofriment que els dona l'esperança en la vida futura.

En els malalts, en les persones que sofreixen o que viuen amb discapacitat i en les persones que tenen necessitats especials, el sofriment de Crist hi fa present i té una força missionera. Per als cristians, sempre hi ha d'haver lloc per a les persones que sofreixen i per als malalts. Ells necessiten la nostra atenció, però nosaltres rebem molt més de la seva fe.

Mitjançant els malalts, Crist il·lumina la seva Església, perquè tot el qui entra en contacte amb ells, hi vegi reflectida la llum de Crist. Per això, els malalts tenen una participació molt important en la nova evangelització.

Totes les persones que estan en contacte amb els malalts han de ser conscients de la seva missió. Quan construïm nous hospitals, no podem deixar de procurar que no els falti un entorn reconfortant i de suport i un lloc per a la pregària.

Proposició 33: El sagrament de la penitència i de la nova evangelització

El sagrament de la Penitència i de la Reconciliació és el lloc privilegiat per rebre la misericòrdia i el perdó de Déu. És un lloc per a la sanació personal i comunitària. En aquest sagrament, tots els batejats poden fer una nova trobada personal amb Jesucrist, i també una nova trobada amb l'Església, que afavoreixen una plena reconciliació a través del perdó dels pecats. Aquí, el penitent es troba amb Jesús, i al mateix temps ell o ella fa l'experiència d'una apreciació més profunda de si mateix i de si mateixa. Els Pares sinodals demanen que aquest sagrament es posi de nou en el centre de l'activitat pastoral de l'Església.

A cada diòcesi, convindria que hi hagués almenys un lloc especialment dedicat de forma permanent per a la celebració d'aquest sagrament, on els sacerdots hi siguin sempre presents, per permetre que la misericòrdia de Déu pugui ser experimentada per tots els fidels. El sagrament hauria d'estar especialment disponible, fins i tot diàriament, als llocs de peregrinació i a les esglésies especialment designades. La fidelitat a les normes específiques que regeixen l'administració d'aquest sagrament és necessària. Cada prevere hauria de considerar el Sagrament de la Penitència com una dimensió essencial del seu ministeri i de la nova evangelització, i en cada comunitat parroquial hauria de preveure un temps adequat per escoltar les confessions.

Proposició 34: diumenges i dies festius

L'Eucaristia ha de ser la font i el cim de la nova evangelització. Els pares sinodals exhorten tots els fidels cristians a renovar la seva comprensió i el seu amor a l'Eucaristia, en la qual les seves vides es transformen i s'uneixen a l'ofertament que Crist fa de la seva pròpia vida, a glòria de Déu Pare per a la salvació de tot el món.

Tot i que existeix una tensió entre el diumenge cristià i el diumenge secular, el diumenge ha de ser recuperat per a la nova evangelització, segons l'ensenyament del beat Joan Pau II a «*Dies Domini*». El diumenge, amb el seu caràcter sagrat i especial, hauria de ser juntament amb la Missa dominical el centre de la vida catòlica. La participació plena, activa i conscient en la litúrgia per part de tota la comunitat és l'objectiu final. L'any litúrgic amb les seves festes hauria d'anar seguit per un veritable programa d'evangelització, sobretot per Nadal i per Pasqua.

Proposició 35: Litúrgia

La celebració digna de la sagrada litúrgia, el regal més preuat de Déu per a nosaltres, és la font de la més alta expressió de la nostra vida en Crist (cf. *Sacrosanctum Concilium*, 10). És, per tant, l'expressió primera i més poderosa de la nova evangelització. Per mitjà de la sagrada litúrgia Déu desitja manifestar la bellesa incomparable del seu amor immens i incessant per a nosaltres, i, per la nostra banda, nosaltres en resposta al seu regal desitgem d'ofrir-li el que hi ha de més preciós en la nostra adoració a Déu. En el meravellós intercanvi de la sagrada litúrgia, per la qual el cel baixa a la terra, tenim la salvació a la mà, invitant al penediment i a la conversió del cor (cf. Mt 4,17; Mc 1,15).

L'evangelització dins l'Església demana una litúrgia que elevi els cors d'homes i dones cap a Déu. La litúrgia no és només una acció humana, sinó una trobada amb Déu que condueix a la contemplació i a l'amistat més profunda amb Déu. En aquest sentit, la litúrgia de l'Església és la millor escola de la fe.

Proposició 36: Dimensió espiritual de la nova evangelització

L'agent principal de l'Evangelització és l'Esperit Sant, que obre els cors i els converteix a Déu. L'experiència de la trobada amb el Senyor Jesús, feta possible per l'Esperit que ens introdueix en la vida trinitària, i acollida amb un esperit d'adoració, de súplica i de lloança, ha de ser fonamental en tots els aspectes de la nova evangelització. Aquesta és la «dimensió contemplativa» de la nova evangelització que s'alimenta contínuament de la pregària, començant per la litúrgia, especialment l'Eucaristia, font i cim de la vida de l'Església.

Per tant, proposem que la pregària sigui estimulada i ensenyada des de la infància. A la família i a les escoles els nens i els joves haurien de ser educats a reconèixer la presència de Déu en les seves vides, a lloar-lo, a donar-li gràcies pels dons rebuts de la seva mà, i a demanar que l'Esperit Sant els guï.

Proposició 37: El sagrament de la confirmació de la nova evangelització

A tots els fidels cristians els ha estat confiada la missió d'evangelitzar, gràcies als sacraments del Baptisme i de la Confirmació. Aquí els fidels estan segellats per la unció de l'Esperit Sant i estan cridats a participar en el misteri de la Pentecosta. A través de la confirmació, tots els batejats reben la plenitud de l'Esperit Sant, els seus carismes, i el poder de donar testimoniatge de l'Evangelí obertament i amb valentia.

És important que una catequesi mistagògica acompanyi la gràcia de l'adopció filial rebuda en el Baptisme: que subratlli la importància del do de l'Esperit Sant, que fa capaç de participar plenament en el testimoniatge eucarístic de l'Església i en la seva influència a totes les esferes de la vida i de l'activitat humana.

Per tant, és d'una importància primordial una catequesi apropiada i sistemàtica abans de la recepció d'aquests sacraments.

Proposició 38: Iniciació cristiana i la nova evangelització

El Sínode desitja precisar que la iniciació cristiana és un element crucial en la nova evangelització i és el mitjà pel qual l'Església, com a mare, engendra fills i es regenera ella mateixa. Per tant, proposem que el procés tradicional de la iniciació cristiana, que sovint ha esdevingut simplement una preparació immediata per als sacraments, sigui contemplada a tot arreu des d'una perspectiva catecumenal, donant més rellevància a una mistagògia permanent, i esdevenint així una veritable iniciació a la vida cristiana a través dels sacraments. (Cf. *Directori General de Catequesi*, 91).

Des d'aquesta perspectiva, no és sense conseqüències la situació actual pel que fa als tres sacraments de la iniciació cristiana, que, malgrat la seva unitat teològica, tenen plantejaments pastorals diversos. Aquestes diferències en les comunitats eclesials no són de caràcter doctrinal, sinó diferències de criteri pastoral. Aquest Sínode demana tanmateix que allò que el Sant Pare va afirmar a *Sacramentum caritatis*, 18, estimuli les diòcesis i conferències episcopals a revisar les seves pràctiques de la iniciació cristiana: «Concretament, s'ha de verificar quina pràctica pot ajudar millor els fidels a posar el sagrament de l'Eucaristia en el centre, com a objectiu final de tot el procés d'iniciació» (*Sacramentum caritatis*, 18).

Proposició 39: La pietat popular i la nova evangelització

La pietat popular és un veritable lloc de trobada amb Crist, i també expressa la fe del poble cristià en la benaurada Verge Maria i en els Sants. La nova evangelització reconeix el valor d'aquestes experiències de fe i les encoratja com a vies per créixer en la virtut cristiana.

Les peregrinacions a les ermites i als santuaris són un aspecte important de la nova evangelització. No només pels milions de persones que continuen fent aquestes peregrinacions, sinó perquè aquesta forma de pietat popular és, en aquests temps, una oportunitat especialment prometedora per a la conversió i el creixement de la fe. Per això és important que es desenvolupi correctament un pla pastoral per acollir els pelegrins i oferir-los la possibilitat que el temps de la peregrinació pugui ser viscut com un veritable moment de gràcia, donant així resposta al seu desig pregon.

Proposició 40: El Consell pontifici per a la promoció de la nova evangelització

El Sínode agraeix al Sant Pare la creació del Consell pontifici per a la promoció de la nova evangelització com instrument al servei de les Esglésies particulars, i demana que aquest

Dicasteri continuï els debats sinodals amb un estudi més aprofundit i mitjançant el desenvolupament i la promoció de la nova evangelització.

També demana que a cada conferència episcopal s'estudiï la creació d'una comissió amb la finalitat de promoure l'estudi i la difusió del magisteri pontifici relatiu als temes que formen part de la nova evangelització. D'aquesta manera, es podrà crear una forta col·laboració entre les Esglésies particulars i, per tant, una més gran eficàcia en la implementació de la nova evangelització.

4) AGENTS / PARTICIPANTS DE LA NOVA EVANGELITZACIÓ

Proposició 41: Nova evangelització i l'Església particular

El subjecte de la nova Evangelització és l'Església particular, presidida pel bisbe, que és ajudat pels preveres i diaques, amb la col·laboració de persones consagrades i laics. Això és així perquè en cada lloc, l'Església particular és la manifestació concreta de l'Església de Crist i com a tal, inicia, coordina i realitza les accions pastorals a través de les quals es duu a terme la nova evangelització.

Dins l'Església, ressona la crida a la santedat, adreçada a tots els batejats, i els convida a seguir el Crist i a girar-se amb l'amor i bona voluntat cap a tots els homes, per tal de discernir l'acció de l'Esperit Sant en ells: «tal com jo us he estimat, estimeu-vos els uns als altres. Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,34-35). Per a les primeres comunitats cristianes, la comunió era un element constitutiu de la vida de fe i era necessària per a l'evangelització: tenien un sol cor i un sol esperit. L'Església és comunió, és a dir, l'Església és la Família de Déu.

L'Església permet a cadascun dels seus membres que siguin conscients de la seva responsabilitat de ser com el llevat dins la pasta. D'aquesta manera, «la fe que actua per la caritat» (Ga 5, 6) esdevindrà un testimoniatge contagiós per al món en totes les seves dimensions, oferint a cadascú la possibilitat de conèixer el Crist i de ser ell mateix evangelitzador.

Seria desitjable que cada Església particular, siguin quines siguin les dificultats, desenvolupi entre els seus fidels el sentit de la missió, en cooperació amb altres Esglésies particulars.

Proposició 42: Activitat pastoral integral

Cada Església particular és la comunitat primària de la missió de l'Església. S'ha d'animar i dirigir una activitat pastoral renovada, que sigui capaç d'integrar la varietat de carismes, de ministeris, d'estats de vida i de recursos. Totes aquestes realitats han de ser coordinades en el marc d'un projecte orgànic missioner, capaç de comunicar a tothom la plenitud de la vida cristiana, especialment a aquells que se senten lluny de la sol·licitud de l'Església. Un esforç així ha de néixer del diàleg i de la cooperació de tots els components de la diòcesi, incloent-hi les parròquies, les petites comunitats cristianes, les comunitats educatives, les comunitats de vida consagrada, les associacions, els moviments i el creient individual. Cada programa pastoral ha de transmetre la veritable novetat de l'evangeli, i ha d'estar centrat en una trobada personal i vivent amb Jesús. També s'hauria de demanar que se susciï en totes les persones una adhesió generosa de la fe i una voluntat d'acceptar la crida a ser testimonis.

Proposició 43: Dons jeràrquics i carismàtics

L'Esperit Sant guia l'Església en la seva evangelització missionera «per mitjà de diversos dons jeràrquics i carismàtics» (*Lumen gentium*, 4). De fet, les diòcesis són «una porció del

poble de Déu sota la cura pastoral del bisbe, ajudat pel seu presbiteri» (*Christus Dominus*, 11), on les realitats carismàtiques diverses reconeixen l'autoritat del bisbe com a part integral de la seva pròpia acció al servei de la missió eclesial. El bisbe té la responsabilitat de «jutjar l'autenticitat d'aquests dons i orientar el seu ús ordinari» (*Lumen gentium*, 12), com un recurs autèntic per a la vida i missió de l'Església. Els dons jeràrquics i carismàtics, els dons que flueixen de l'Esperit de Déu, no estan en competència, sinó que són co-essencials per a la vida de l'Església i per a l'eficàcia de la seva acció missionera (cf. Joan Pau II, *Missatge als participants al Congrés Mundial dels Moviments Eclesials*, 27 de maig de 1998). La vida consagrada ocupa un lloc especial en la dimensió carismàtica de l'Església (cf. *Mutuae relationes*, 34, Ripartire da Cristo, 32); com a tal, inserida plenament en la comunió eclesial, contribueix amb els seus propis dons a l'evangelització missionera. S'haurien de fer estudis tant a nivell diocesà com interdiocesà per veure de quina manera els dons carismàtics i els dons jeràrquics són capaços de cooperar en l'acció pastoral i en la vida espiritual de l'Església.

Des del Concili Vaticà II, la nova evangelització s'ha beneficiat de la dinàmica dels nous moviments eclesials i de les noves comunitats. El seu ideal de santedat i d'unitat ha estat font de moltes vocacions i d'iniciatives missioneres remarcables. El Sínode reconeix aquestes noves realitats i les anima a utilitzar els seus carismes en estreta col·laboració amb les diòcesis i amb les comunitats parroquials, que al seu torn, es beneficiaran del seu esperit missioner.

Proposició 44: Nova evangelització en la parròquia

La parròquia, en i a través de totes les seves activitats, ha d'animar als seus membres a convertir-se en agents de la nova evangelització, donant testimoni tant a través de les seves paraules com de les seves vides. Per aquesta raó, és important de recordar que la parròquia continua sent l'entorn habitual de la vida espiritual dels feligresos. El Sínode, per tant, encoratja que es facin visites parroquials a les famílies com una forma de renovació parroquial. De vegades passa que la parròquia és vista només com un lloc per a esdeveniments importants, o, fins i tot, com un centre turístic.

En la mateixa línia, els «agents pastorals» als hospitals, als centres juvenils, a les fàbriques, a les presons, etc., convé que tinguin en compte que la nova evangelització ha de trobar un espai en aquests llocs. De fet, l'Església hauria d'estar present en aquests llocs, ja que Crist va mostrar la seva preferència per les persones que s'hi troben. En la mesura en què entri en les seves possibilitats, s'exhorta totes les Esglésies que estiguin obertes a aquesta missió, siguin on siguin.

Proposició 45: El paper dels fidels laics en la nova evangelització

La vocació i la missió pròpia dels fidels laics és la transformació de les estructures d'aquest món, perquè tot comportament humà i tota activitat siguin informats per l'Evangelí. Aquesta és la raó per la qual és tan important guiar els laics cristians en un coneixement íntim de Crist per tal de formar la seva consciència moral a través de la seva vida en Crist. El Concili Vaticà II indica quatre aspectes principals de la missió dels batejats: el testimoni de les seves vides, les obres de caritat i misericòrdia, la renovació de l'ordre temporal i l'evangelització directa (cf. *Lumen gentium*, *Apostolicam actuositatem*). D'aquesta manera, seran capaços de donar el testimoni d'una vida veritablement coherent amb la seva fe cristiana, com a persones individuals i com a comunitat.

«Els laics col·laboren a l'obra d'evangelització de l'Església i participen de la seva missió salvífica com a testimonis i instruments vivents alhora» (cf. *Ad gentes*, 41). Per tant, l'Església aprecia els dons que l'Esperit està aboca a cada batejat per a la construcció del

cos, i hauria de donar ànim i una formació adequada per a fomentar el seu zel apostòlic en la transmissió de la fe.

Proposició 46: Col·laboració de l'home i la dona a l'església

L'Església aprecia l'igual dignitat de les dones i els homes dins la societat creats a imatge de Déu, i dins l'Església, sobre la base de la seva vocació comuna com a batejats en Crist.

Els pastors de l'Església han reconegut les capacitats especials de les dones, com són ara l'atenció als altres i els seus dons per a l'educació i la compassió, sobretot en la seva vocació de mares.

Les dones juntament amb els homes són testimonis de l'Evangelí de la vida gràcies a la seva dedicació a la transmissió de la vida en la família. Conjuntament ajuden a mantenir viva la fe.

El Sínode reconeix que avui, les dones (laiques i religioses), contribueixen amb els homes a la reflexió teològica a tots els nivells i comparteixen nous camins de responsabilitats pastorals, fent avançar així la nova evangelització per a la transmissió de la fe.

Proposició 47: Formació per als evangelitzadors

Aquest Sínode considera que és necessari establir centres de formació per a la nova evangelització, on els laics aprenguin a parlar de la persona de Crist d'una manera persuasiva adaptada al nostre temps i a grups específics de persones (joves, agnòstics, els ancians i així successivament).

El cristocentrisme trinitari (cf. *Directori General de Catequesi*, 98-100) és el criteri més essencial i fonamental per a la presentació del missatge de l'Evangelí en els tres moments de l'evangelització: per al primer anunci, per a la catequesi o per a formació permanent (cf. DGC, 60-72). Tot l'ensenyament i els recursos han de ser avaluats des d'aquesta perspectiva.

Proposició 48: La família cristiana

Instituïda pel sagrament del matrimoni, la família cristiana és, com a Església domèstica, el lloc i l'agent primer del do de la vida i de l'amor, de la transmissió de la fe i de la formació de la persona humana segons els valors de l'Evangelí. Imitant el Crist, l'Església sencera s'ha de dedicar a recolzar les famílies en la catequesi de nens i joves. En molts casos, els avis tindran un paper molt important.

Al mateix temps, la nova evangelització s'ha d'esforçar per fer front a importants problemes pastorals entorn del matrimoni, com el cas dels divorciats tornats a casar, la situació dels seus fills, la situació dels cònjuges abandonats, les parelles que viuen juntes sense casar-se, i la tendència de la societat a redefinir matrimoni.

Amb una atenció maternal i un esperit evangèlic i com un aspecte important de la nova Evangelització, l'Església hauria de buscar respostes adequades per a aquestes situacions.

Cada pla pastoral d'evangelització també hauria d'incloure una invitació respectuosa, a tots els que viuen sols, perquè facin l'experiència de Déu en la família de l'Església.

És necessari educar sobre com viure la sexualitat humana segons l'antropologia cristiana, tant abans del matrimoni, com dins el matrimoni en si.

El sínode nota amb reconeixement aquelles famílies que abandonen les seves llars per a fer-se evangelitzadors per Crist en altres països i cultures.

Proposició 49: Dimensió pastoral del ministeri ordenat

Els pares sinodals encoratgen els bisbes i preveres a conèixer d'una manera més personal les vides de la gent que ells serveixen. La gent busca testimonis autèntics i creïbles en els seus bisbes i preveres que viuen i modelen la fe i la nova evangelització. El bisbe és un evangelitzador que predica amb l'exemple i comparteix amb tots els batejats la benedicció de ser cridat a l'evangelització.

La formació permanent del clergat sobre la nova evangelització i els mètodes d'evangelització a la diòcesi i a la parròquia són necessaris per aprendre uns mitjans eficaços per mobilitzar els laics i fer que s'impliquin en la nova evangelització. Convidem els bisbes, principalment aquells que són responsables de tot el treball pastoral de l'Església, a elaborar un pla que animi i acompanyi de manera directa i personal el treball pastoral dels preveres, que és el nucli decisiu del lideratge de la nova evangelització.

Davant els escàndols que afecten la vida i el ministeri sacerdotal, que lamentem profundament, nosaltres proposem, malgrat tot, que es donin gràcies i donin ànims pel servei fidel de tants sacerdots i que es proporcionin orientacions pastorals a les Esglésies particulars sobre el pla pastoral presbiteral: que sigui sistemàtic i organitzat, i que recolzi l'autèntica renovació de la vida i el ministeri dels preveres, que són els agents principals de la nova evangelització (cf. *Pastors dabo vobis*, 2).

Per tal que els preveres es trobin preparats adequadament per a la tasca de la nova evangelització, el Sínode desitja que en la seva formació, es procuri formar-los en una espiritualitat profunda, en una sòlida doctrina, en la capacitat de comunicar en la catequesi i en la presa de consciència dels moderns fenòmens culturals.

Els seminaris haurien de fixar-se com a objectiu la nova evangelització, perquè esdevingui el tema recurrent i unificador en els programes de formació humana, espiritual, intel·lectual i pastoral, en l'*ars celebrandi*, en l'homilètica i en la celebració del sagrament de la Reconciliació, que són tot d'elements cabdals de la nova evangelització. El Sínode reconeix i encoratja el treball dels diaques, el ministeri dels quals aporta un gran servei a l'Església. A la diòcesi hi hauria d'haver també programes de formació permanent per als diaques.

Proposició 50: La vida consagrada

La vida consagrada, tant d'homes com de dones, ha fet una contribució molt important a la tasca de l'Església per l'evangelització al llarg de la història.

En aquest moment de la nova evangelització, el Sínode demana a tots els homes i les dones religiosos i membres d'instituts seculars que visquin la seva identitat de persones consagrades radicalment i amb alegria. El testimoniatge d'una vida que manifesta la primacia de Déu i que, mitjançant la vida en comú, expressa la força humanitzant de l'Evangelí, és un poderós anunci del Regne de Déu.

La vida consagrada, plenament evangèlica i evangelitzadora, en profunda comunió amb els pastors de l'Església i en coresponsabilitat amb els laics, fidel als respectius carismes, oferirà una contribució significativa a la nova Evangelització.

El Sínode demana als Ordes i Congregacions que estiguin plenament disponibles per anar a les fronteres geogràfiques, socials i culturals de l'evangelització. El Sínode convida els religiosos a avançar cap al nou areòpag de la missió.

Ja que la Nova Evangelització és essencialment un assumpte espiritual, el Sínode subratlla també la gran importància de la vida contemplativa en la transmissió de la fe.

La tradició secular de la vida consagrada contemplativa en les seves formes anteriors de vida comunitària estable de pregària i de treball, continua sent una poderosa font de gràcia en la vida i missió de l'Església. El Sínode confia que la nova evangelització farà que molts més fidels optin per aquesta forma de vida.

Proposició 51: La joventut i la nova evangelització

En la Nova Evangelització, els joves no només són el futur sinó també el present (i un regal) dins l'Església. No són solament els destinataris sinó també agents d'evangelització, especialment amb els altres joves. Els joves es troben en l'etapa de la recerca de la veritat i del sentit de la vida que Jesús, que és la Veritat i el seu amic, pot donar.

Gràcies a adults cristians exemplars, els sants, especialment els joves sants, i gràcies als ministres de la joventut compromesos, l'Església és visible i creïble per als joves. Siguin on siguin, a casa, a l'escola o a la comunitat cristiana, és necessari que els evangelitzadors es trobin amb els joves i passin temps amb ells; que els proposin de seguir Jesús i els acompanyin en aquest camí, i que els guiïn a descobrir la seva vocació a la vida i a l'Església.

En un temps en què els mitjans de comunicació influeixen molt en el benestar físic, emocional, mental i espiritual dels joves, l'Església a través de la catequesi i la pastoral juvenil s'esforça per donar-los els mitjans per discernir entre el bé i el mal, per escollir els valors de l'Evangeli sobre els valors mundans, i per formar conviccions religioses fermes.

Les celebracions del Dia Mundial de la Joventut i YOUCAT són instruments especials de la Nova Evangelització.

Proposició 52: Diàleg ecumènic

S'ha de subratllar la dimensió ecumènica del compromís per la nova evangelització. Això correspon a la pregària del Senyor Jesús «perquè siguin plenament u» (Jn 17, 23). La credibilitat del nostre servei a l'Evangeli serà molt més gran si podem superar les nostres divisions. Alhora que defensem la identitat catòlica i la comunió, la nova evangelització promou la col·laboració ecumènica, la qual cosa demostra fins a quin punt ens uneix la fe donada en el Baptisme.

Els pares sinodals estan agraïts pel progrés en el diàleg ecumènic des del Concili Vaticà II. Malgrat les dificultats del passat, aquest diàleg s'ha fet particularment palès en aquest Sínode per la participació del Patriarca Ecumènic Bartomeu I, de l'Arquebisbe de Canterbury, Dr. Rowan Williams, i dels delegats fraterns. Els pares sinodals expressen el seu desig que l'Església continuï els seus esforços en aquest camí de la unitat i de la caritat.

Proposició 53: Diàleg interreligiós

El diàleg amb tots els creients forma part de la nova Evangelització. En particular, l'Església convida els cristians a perseverar i intensificar les seves relacions amb els musulmans, segons l'ensenyament de la Declaració *Nostra Aetate*. Malgrat les dificultats, aquest diàleg ha de continuar. Sempre depèn de la formació adequada dels interlocutors, de la seva fonamentació eclesial autèntica com a cristians, i d'una actitud de respecte amb la consciència de les persones i amb la llibertat religiosa per a tots.

Fidel als ensenyaments del Concili Vaticà II, l'Església respecta les altres religions i els seus adeptes i és feliç de col·laborar amb ells en la defensa i promoció de la dignitat inviolable de cada persona.

Proposició 54: El diàleg entre ciència i fe

El diàleg entre ciència i fe és un camp vital en la nova evangelització. D'una banda, aquest diàleg exigeix l'obertura de la raó al misteri que la transcendeix i una consciència dels límits fonamentals del coneixement científic. D'altra banda, demana també una fe que estigui oberta a la raó i als resultats de la investigació científica.

Proposició 55: L'Atri dels Gentils

Les comunitats eclesials obren una mena d'Atri dels Gentils on creients i no creients poden dialogar sobre temes fonamentals: els grans valors de l'ètica, l'art i la ciència, i la cerca del transcendent. Aquest diàleg es dirigeix en particular a «aquells per als qui la religió és alguna cosa estranya, per als qui Déu és desconegut i que, malgrat això, no volen quedar-se simplement sense Déu, sinó més aviat apropar-se a ell, si més no com el Desconegut» (Benet XVI, *Discurs als membres de la Cúria romana*, 21/12/2009). De manera particular, les institucions educatives catòliques podrien promoure un diàleg així, que mai no se separa de el «primer anunci».

Proposició 56: Responsabilitat sobre la creació

La responsabilitat sobre la creació també serveix l'evangelització de moltes maneres. És un testimoni de la nostra fe en la bonesa de la creació de Déu. Demuestra un sentit de la solidaritat amb tots aquells que depenen dels béns de la creació per a la seva vida i la seva subsistència. Això demostra una solidaritat intergeneracional amb els qui vénen després de nosaltres, i és un testimoni clar de la utilització responsable i equitativa dels béns de la terra, la nostra casa comuna.

CONCLUSIÓ

Proposició 57: La transmissió de la fe cristiana

«Vosaltres sereu els meus testimonis» (Fets 1,8). Des del principi, l'Església ha comprès la responsabilitat que té de transmetre la Bona Nova. La tasca de la nova evangelització, seguint en això la tradició apostòlica, és la transmissió de la fe. El Concili Vaticà II ens recorda que aquesta tasca és un procés complex que implica la fe i la vida de cada cristià.

Aquesta fe no es pot transmetre a través d'una vida que no està modelada a partir de l'Evangeli o a través d'una vida que no tingui fonamentats en l'Evangeli el seu sentit, la seva veritat i el seu futur.

Per aquesta raó, la nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana fa a tots els creients una crida perquè renovin la seva fe i la seva trobada personal amb Jesús dins l'Església, i perquè aprofundeixin la comprensió de la veritat de la fe i el goig de compartirla.

Proposició 58: Marí, l'estel de la nova evangelització

El Concili Vaticà II va presentar Marí en el context del misteri de Crist i de l'Església (cf. *Lumen gentium*, 52-68). El Papa Pau VI la va declarar el «Estel de l'Evangelització». És per tant el model de la fe, de l'esperança i de l'amor. Ella és la primera ajudant que porta deixebles al Mestre (cf. Jn 2). En el Cenacle ella és la Mare dels creients (cf. Ac 1,14).

Com a Mare del Redemptor, Marí esdevé un testimoni de l'amor de Déu. Ella aconsegueix lliurement la voluntat de Déu. Ella és la dona forta, que juntament amb Joan, resta al peu de la Creu. Ella intercedeix sempre per nosaltres i acompanya els fidels en el seu viatge fins a la creu del Senyor.

Com a Mare i Reina és un signe d'esperança per als pobles que sofreixen o que es troben en necessitat. Ella és avui la «Missionera» que ens ajudarà en les dificultats del nostre temps i amb la seva proximitat obre els cors d'homes i dones a la fe.

Nosaltres fixem en María la nostra mirada. Ella ens ajudarà a proclamar el missatge de la salvació a tots els homes i dones, perquè ells també puguin esdevenir agents d'evangelització. María és la Mare de l'Església. Que, per la seva presència, l'Església pugui esdevenir una llar per a molts i la Mare de tots els pobles.